

נזירה ממזרח סנטאקלריס, מקלט המנהלת דלאל

"אין לי כל התנגדות שתראו ותצלמו את הילד, היא הודיעה. אבל זהו מקרה כשטרתי. הם כבר הייתי במשטרה, הרגעתי אותה. הם נתנו לי את הכתובת שלכם. אין להם שום התנגדות שנצלם אותו."

בחיוך רחב התנצלה הרופאה והודיעה שהיא תצטרך בכל זאת להתקשר עם המשטרה ולשאול אותה אם אמנם אין היא מתנגדת. היא נסלה לידיה את שפופרת הסלפון, ביקשה את תחנת המשטרה; אני התפללתי כי אותו קצין יזכור את הבטחתו לא להפריע לנו בחקירתנו. ואמנם, כעבור כמה דקות, פנתה הרופאה אלינו: "אורייס, היא אמרה, זה בסדר."

אחת האחיות הביאה נערה בעלת שערות בלונדיות, מקושטות בסרט משי ולבושה פיגימה רחבה זו מישל, היא הודיעה, בהצביעה לי "נערה". היא סיפרה כיצד ביקרה אשה בשם מלכה את הילד והודיעה כי זהו בנה וזו שמיס רה למוסד היתומים של דלאל כשאך נוסד בכפר קנא, לפני שהועבר ללכנון. היא ביקרה כמה פעמים אצל דלאל, לבקש את בנה. אך דלאל אמרה לה כי הוא מת לפני שלוש שנים בלכנון. עתה בטוחה מלכה כי הילד מישל הוא בנה וזו וכי דלאל, משום מה, שיקרה לה.

מאחר שלכל אדם צריך להיות גם שם משפחה, ניתן למישל השם חכים. באישינות מדהימה. הפי שיל מישל חכים את בניו והראה את סימני הכויה שעל גופו. "כאן הכניסה לי ברזל מחומם" (טוף בעמוד 12)

"האם סיפרת למישהו על טוני כשברחת?" שאלתי אותה.

"לא, היא ענתה. ואחר שתיקה הססנית הוסיפה בלחש: "פחדתי מדלאל."

"וכיצד הגיעה המשטרה למוסד?" שאלתי. "זה בא בגלל השמלה הקרועה של ילדה בשם עפעף. כשדלאל ראתה כיצד קרעה את השמלה היא התנפלה עליה ואחזה אותה בגרונה כאילו רצתה לחנוק אותה. עפעף ברח מהמוסד והלכה לסמי גיראסי. היא סיפרה לו את הכל והוא הביא את המשטרה."

"תחילה לא רצו לתת לטוטרם להכנס; הם עמדו אולי שעתים. לבסוף פתחו את הדלתות. אבל לפני זה היא החביאה את הילד מישל במקום מוסתר שהוטרים לא יראו אותו. גם כשהמשיטרה אמרה לה להביא את מישל היא הביאה להם ילד אחר. אבל גיראסי ידע שזה לא מישל. הילד שהביאה היה ילד שחור ומישל הוא ילד לבן ויש לו שיער בלונדי. לבסוף היא הוציאה אותה ממחבואו. הוא היה לבוש שמלה ארוכה כדי לכסות את כו סימני הכוויות שעל גופו."

ברזל מחומם ונשיכות

מביתו הוביל אותנו עבדאללה לבית החולים האנגלי, שם ישב הילד מישל. אחר שצילמנו את עבדאללה ואת רוזט הוא נראה להוט לעזור לנו. לראות ולשמוע את שאר הצדדים. מנהל בית החולים לא היה שם, במקומו באה לראות אותנו הרופאה הראשית, אנגליה רזה ונמרצת.

בהתרגשות: "אם הוא לא רוצה לספר לך על הווספיה — אני אספר לך! אני אחד המעורבים!"

אחרי רגע נכנס לחדר גבר צעיר לבוש אירופי, בלחית כמה אנשים מבוגרים. "זהו סמי גיראסי," אמר עבדאללה. הפי קיד הצעיר ניגש לגיראסי ולחש לו משהו באוזן ואז בא הלה והתישב מולנו. אולם משמע את מבוקשי התנצל: הוא מצטער מאד, אבל כפקיד ממשלתי אינו יכול לומר לי שום דבר.

הכוות לא שתקו

בפעם השלישית באותו יום חזרתי על השקר: "שוחחתי כבר עם המשטרה. ויש לי כמעט את כל הפרטים; דרושות לי רק אינאלה הבהרות." אחרי כמה שניות דולים הסכים גיראסי לדבר על ווספיה. "לא היה כאן שום כו", הוא סיפור. "זה חודשים רבים שקרובי החניכים של המוסד ידעו על כל המתרחש שם. אולם לא היתה להם כל ברירה: כל ילדה המתקבלת למוסד מתקבלת בתנאי שתשאר שם עד גיל 18. אם תעזוב לפני כן חייבים קרוביה לשלם עבור החזקתה במוסד עד לאותו זמן. מאחר שכמעט כל הקרובים, אנשים עניים, נאלצו לשותק. גם סלידתם מפני שערוריות השותקה אותם. אך הבנות עצמן לא שתקו. הבריי חות מן המוסד היו מקרים שכיחים וכל בריתה היתה מלחה סיפורים נוספים על הנעשה במוסד. פעם, למשל, סופר על ילדה אחת מספר מגאר שלא יכלה לאכול את האוכל אשר הוגש לה והיא הקיאה."

הפעם הראשונה שרוזט ברחה מן המוסד היתה לאחר מחזה אכזרי במיוחד: יושבנו בשיעור של מלאכה ותפירה. ילדה אחת בשם מארגו לעסה גומי בשעת השיעור, אז קראה לה דלאל לעזוב את הפסל שלה. למארגו זו היה משהו לא

מישל "חכיב" בכ"ח האנגלי בנצרת, שם הוא מוחזק

דלאל אילצוה לאכול את אשר הקיאה. מפיו גם שמעתי על ילד, היחידי שהיה במוסד הבנות, הנמצא עתה בבית החולים האנגלי, ואשר גופו כולו מכוסה פצעים וכוויות. "כל זה בא בגלל הפחד," הוא סיכם. "לולא פחדו הבנות מפני המנהלת והקרובים, מהמוסדן ומשערוריות, לא היה קורה מה שקרה. אילו ארע דבר כזה אצל היהודים, היו מחסלים אותו מיד, ללא היסוס. בעוד שכאן עוד משתקלים לחפות עליו ולטשטש אותו."

בדרך לביתו סיפר לנו עבדאללה כיצד, כאשר נודע לגיראסי על העניין ונאמר לו כי גם המשטרה לא רצתה להתערב בזמנו, הוא החליט כי הפעם תיערך חקייה ווספיה יוצא לאור. הוא החל בעבודת נלשים שהזכירה את סיפורי הרומאנים: בקפדנות ובשקידה הוא אסף חומר, גבה עדויות, ערך חקירות עד אשר נמצא בידו תיק כמעט מושלם שהוא מסר למשטרה, למען תטפל בו ותנקוט בצעדים המשפטיים הדרושים.

ילד יושב על פרימוס

בביתו של עבדאללה, על פסגת אחת הגבעות התלולות אשר עליהן בנוייה העיר נצרת, פגשנו את רוזט נערה בת 14, בעלת קומה בינונית, שיער בלונדי ומסולסל, עינים תכולות ועור בהיר. לכבוד המאורע היא לבשה את הסינור השחור שהיה תלבושת המוסד הרשמית ואשר בו ברהה בשעתו לבית עבדאללה. "אבי מסר אותי למוסדן בבירות," היא סיפרה. "המוסדן הכניס אותי למוסד היתומות שלו בכפר שימה, ליד בירות. המנהלת שלנו היתה הסיידה דלאל. אנחנו כולנו קראנו לה מאמא דלאל." בכפר שימה ישבה רוזט כחצי שנה. "שם ראיתי דברים אינמיים," היא סיפרה כשינייה הכחולות נפערות במבט אימים. "היה שם ילד בשם מישל שהיה כולו חבוש התכוות לבנות. החבורה אמרו

הצלכת בצדו של מישל שנאדמה על-ידי שיפור מחומם